

အိပ်မက်ကြွယ်

ကိုယ့်ဘဝရဲ့နတ်ဘုံ

အခန်း (1)

လေယာဉ်ကွင်းထဲသို့ ဥရောပမှ ပြန်လာသော လေယာဉ်တစ်စီး ဆိုက်ရောက် လာလေသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် မိုက်ကရိုဖုန်းနဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ကင်မရာ ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် အခု လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ သူကတော့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းမှာ မသိသူမရှိတဲ့ ကမ္ဘာကျော် စီးပွားရေး လုပ်ငန်း ရှင် တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဦးဓနသျှံပဲ ဖြစ်ပါတယ်ရှင် ဦးဓနသျှံဟာ မြန်မာနိုင်ငံ မှာ ဆိုရင် သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေ မရေမတွက်နိုင်အောင် များ ပြားသလို ... တခြား နိုင်ငံတွေမှာ လည်း ဖက်စပ် လုပ်ငန်းများ စွာ ရှိပါတယ်ရှင် ကျွန်မကတော့ အခု သူ့ကို အင်တာဗျူးခွင့်ရမယ့် သတင်း ထောက် သူဇာနွယ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ် ... ကျွန်မ ဦးဓနသျှံနဲ့ အင်တာဗျူးခွင့်ရ ဖို့ သုံးကြိမ်တိတိ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ် အခုမှ ဒီအခွင့်အရေးကို ရခဲ့တာပါ .. . အဲဒီ အတွက် ကျွန်မ အရမ်း ပျော်မိပါတယ်"

ရုပ်မြင်သံကြားမှ သတင်းထောက်မလေးက ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ ပြောနေ လေသည်။ ။ သူမက ဦးဓနသျှံနားကို ကပ်သွားလိုက်ပြီး ...

"မင်္ဂလာပါရှင် ... ကျွန်မက ဦးဓနသျှံနဲ့ အင်တာဗျူးမယ့် သတင်း ထောက် သူဇာနွယ်ပါ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်"

ဓန မျက်နှာကလည်း တစ်စုံတစ်ခု အပေါ်မှာ ကျေနပ် နေမိလေသည်

။

"ဟုတ်ကဲ့ ... အရင်ဆုံး မေးချင်တာကတော့ ဦးဓနသျှံရဲ့ မိသားစု အကြောင်းပါ"

ဓန သွားတက်လေး ပေါ်အောင် ကင်မရာဘက် လှည့်ကာ ပြုံးပြ လိုက်ပြီး

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကျွန်တော့် မိဘတွေက ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်သား ကတည်းက ဆုံးသွားခဲ့တာပါ ... ကျွန်တော်တို့ က ညီအစ်ကို နှစ် ယောက်ပဲရှိတာပါ ... ကျွန်တော့်ညီ နာမည်က ဘုန်းရှိန်ဝါပါ"

"ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဦးဓနသျှံရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်ကို ပြောပြလို့ ရမလား"

"ကျွန်တော့်ကို ၁၉၈၆ ခု ဒီဇင်ဘာ ၂၉ ရက်နေ့မှာ မွေးခဲ့တာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ဒါဆိုရင် ဦးဓနသျှံ အခုလိုမျိုး ကမ္ဘာကျော် စီးပွား ရေး လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ဘယ်လို ကြိုးစားခဲ့တယ်ဆို တာ ပရိသတ်ကြီးကို ပြောပြလို့ ရမလားရှင်"

ဓန စဉ်းစားသလိုလုပ်လိုက်ပြီး မျက်မှန်ကို မြှောက်တင် လိုက်လေ သည် ။ ကင်မရာသမားကတော့ ထိုပုံတွေကို အမီအရရှိနေ၏။

"အဲဒါကတော့ ကျွန်တော့် ဆရာရဲ့ သွန်သင်မှုက အဓိကအချက်ပါပဲ ... ကျွန်တော့်ဆရာက ကျွန်တော့် ရည်မှန်းချက်တွေ အောင်မြင်အောင် အနီးကပ် ဆုံးမသွန်သင် အကြံဉာဏ်တွေ ပေးခဲ့ပါတယ် အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်အခုလို အောင်မြင် ကျော်ကြားနေရတာပါ ... ကျွန်တော် ဆရာ့ကို အမြဲတမ်း လေးစား တန်ဖိုးထားနေမှာ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် ... ဒါဆိုရင် ဦးဓနသျှံ အသက်က သုံးဆယ်နား ကပ်နေပြီဆိုတော့ အိမ်ထောင် ပြုသင့်တဲ့ အရွယ် ရောက်နေပြီလို့ ပရိသတ်ကြီးက ထင်ကောင်း ထင်နေမှာ ပါ ... အဲဒီတော့ ဦးဓနသျှံရဲ့ အချစ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးများ ရှိနေပြီလား ဆိုတာ ပရိသတ်ကြီးကို ပြောပြပေးပါလား"

ဓန သွားတက်လေး ပေါ်အောင် ရယ်လိုက်ပြန်လေသည်။ ။

"ကျွန်တော့်မှာ အခုချိန်ထိတော့ ရင်ခုန်ရမယ့်သူ မရှိသေးပါဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးဓနသျှံရဲ့ အချစ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပရိသတ်တွေကလည်း အရမ်း စိတ်ဝင်စားနေပါတယ် ... အဲဒါကြောင့် တကယ်လို့ များဦးဓနသျှံ အိမ်ထောင်ဖက် ရှာတဲ့ အခါ ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးကိုများ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်သွားမှာ ပါလဲ ... ဦးဓနသျှံလိုမျိုး စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်လား ... ဒါမှ မဟုတ် ... သာမန် မိန်းကလေး တစ်ယောက်လား ဆိုတာ ပြောပြပေးပါလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ရိုးသားပြီး ကျွန်တော့်အပေါ် သစ္စာရှိမယ့် မိန်းကလေးမျိုးကို လိုချင်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ဖူးစာဆိုတာ ပြောမရဘူးလေ"

"ဟုတ်ပါတယ် ... ဖူးစာဆိုတာ ပြောလို့ မရပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ဦးဓနသျှံရဲ့ ဘဝလက်တွဲဖော် ဖြစ်မယ့် မိန်းကလေး ကတော့ အရမ်းကံကောင်းမှာ ပဲနော်"

ဓနသျှံ ဘာမှ ပြန်မပြောပဲ ပြုံးပြ လိုက်လေသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် အခုလို ကျွန်မမေးတာကို စိတ်ရှည်စွာ ဖြေပေးလို့ ကျေးဇူး အထူးတင်ရှိပါတယ် ... ဦးဓနသျှံအနေနဲ့ ပရိသတ်ကြီးကို နှုတ်

ဆက် စကားလေး ပြောပေးပါလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ပြောချင်တာကတော့ ... ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုရဖို့ အတွက် လူတိုင်းက ကြိုးစား နေကြတာပါ ... အဲဒီလို ကြိုးစားရင်းနဲ့ အောင်မြင်မှုရတဲ့ လူတွေရှိသလို ကျရှုံးတဲ့ လူတွေလည်း ရှိနိုင်ပါတယ် ... အဲဒီလူတွေကို ကျွန်တော် ပြောချင်တာကတော့ ... ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲတစ်ခုပါ ... အဲဒီတိုက်ပွဲကို အောင်နိုင်ဖို့ အတွက် ခွန်အားဆိုတာ လိုပါတယ် ... အဲဒီခွန်အားတွေ ရရှိပါစေလို့ ဆုတောင်း ပေးလိုက်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ခွင့်ပြုပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

နေ ကားပေါ် တက်သွားတဲ့ အထိ ကင်မရာက လိုက်ရိုက်နေလေသည်။ ။

"ဒီနေ့ ပရိသတ်ကြီးကို ကမ္ဘာကျော် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် ဦးဓနသျှံနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တဲ့ အတွက် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ် ... ကျန်မတို့ အစီအစဉ်ကို ဒီမှာ ပဲ ရပ်နားခွင့် ပြုပါရှင်"

"သမီး တီဗီ ပိတ်လိုက်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

"သမီး ကျောင်းသွားတော့မှာ လား ... "

ရှား လွယ်အိတ်လေး လွယ်ရင်းကနေ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး

"ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ"

"အဲဒီ တီဗီထဲက လူက ဘယ်သူလဲ သိလား"

ရှား ခေါင်းခါ လိုက်လေသည်။ ။

"အဲဒါ ဖေဖေ တပည့်ပဲ"

"ရှင်"

ရှား အံ့သြသွားလေသည်။ ။ ဒီလို အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဖေဖေရဲ့ တပည့်တဲ့ လား။

"ဖေဖေနောက်မှ သေချာ ပြောပြပါ့မယ် သမီး ကျောင်း နောက်ကျ နေဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

ရှား လွယ်အိတ်လေး လွယ်ပြီး ဖေဖေရှေ့ကနေ ထွက်လာလို ကံလေသည်။ ။ ရှားခေါင်းထဲမှာ တော့ ဖေဖေ ပြောတာကို သေချာနားမလည်မိ။

အခန်း (2)

ရှား ဖေဖေကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ထဲကနေ ထွက်လာလိုက်သည်။ ။ ရှားရဲ့ ဖေဖေက ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ။ ဖေဖေအသက်က အခုမှ ငါးဆယ်ကျော်သာ ရှိသေးလေသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက အခုတော့ အနားယူလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ။

ရှားတို့ မှာ က မိသားစုသုံးယောက်သာ ရှိသည်။ ။ ဖေဖေရယ် မေမေရယ် ရှားရယ်ဖြစ်သည်။ ။ ဖေဖေက အလုပ်က အနားယူလိုက်တော့ မေမေကပဲ မိသားစုကို တာဝန်ယူရလေသည်။ ။

မေမေက ဈေးထဲမှာ စတိုးဆိုင်လေး ဖွင့်ထားလေသည်။ ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်ပြီး ဖေဖေ အောက်ပိုင်း သေသွားခဲ့လေသည်။ ။ ရှားတို့ က ပိုက်ဆံ အသင့်မရှိတော့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဖေဖေတပည့်က အားလုံး လုပ်ပေးသွားခဲ့သည်။ ။

ရှားက ကျောင်းရောက်နေတော့ ဘာမှ မသိလိုက်ပေ။ ။ မေမေ ကျောင်းကို လိုက်ခေါ်မှ သိလိုက်ရလေသည်။ ။ ဖေဖေ အောက်ပိုင်း သေသွားတယ် ဆိုတာလည်း ကြားရော ရှားမှာ ငိုလိုက်ရတာ။ ။

ဖေဖေရဲ့ တပည့်ကိုလည်း တီဗီထဲမှာ ပဲ မြင်ဖူးပြီး အပြင်မှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ ။ တီဗီထဲက ရုပ်ကတော့ မဆိုးပါဘူး။ သွားတက်လေးပါတော့ ရယ်လိုက်ရင် တော်တော် ဆွဲဆောင်မှု ရှိတာပဲ။ ။ ဒါပေမဲ့ မာနကြီး

တဲ့ ရပ်တော့ ရှိသည် ။ ရှားက အဲဒီလို ယောက်ျားမျိုးဆိုရင် သိပ်မုန်းတာပဲ။

သူ့ရပ်က ကမ္ဘာအနှံ့ လျှောက်သွားနေရတယ် ဆိုပေမဲ့ မြန်မာရပ်တော့ မပျောက်ပေ။ အရပ်ရှည်ရှည် မျက်ခုံး မျက်လုံးက ကောင်းကောင်း အသားက ဖြူတော့ ကြည့်လို့ ကောင်း၏။

တီဗီထဲမှာ တော့ အမြဲတမ်း အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားလေသည် ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ နိုင်ငံခြား မင်းသားနဲ့ တူတဲ့ မြန်မာလူမျိုး တစ်ယောက်နဲ့ တူနေလေသည် ။ အသက်ကတော့ ရှားနဲ့ ဆယ်နှစ်လောက် ကွာလောက်မယ်။

အို ... အဲဒါတွေက ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ။ ရှားသူ့အကြောင်း တွေးမိတာကို စိတ်ဆိုးမိသွားပြီး ခြံထဲက နှင်းဆီပန်းလေးတွေကို မျက်စောင်းထိုးလိုက် မိလေသည် ။

ရှားတို့ အိမ်က သွပ်မိုးပျဉ်ကာ ထားတဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးသာ ဖြစ်သည် ။ ခြံဝိုင်းက သိပ်မကျယ်ပေမဲ့ ခြံထဲမှာ စံပယ်ပင် နှင်းဆီပင်နဲ့ ဇွန်ရုံနှစ်ရုံရှိ၏။ နောက်ပြီး သဇင်ပန်းပင်လည်း ရှိလေသည် ။ ဆောင်းတွင်းရောက်ပြီဆိုရင် မနက် မိုးလင်းတာနဲ့ သဇင်ပန်းနံ့လေးတွေ သင်းနေ၏။ ရှား ဆောင်းတွင်းကို အရမ်း သဘော ကျလေသည် ။

နေ ဆိုဖာပေါ်မှာ သတင်းစာ ထိုင်ဖတ်နေ၏။ သတင်းစာရဲ့ မျက်နှာဖုံးမှာ သူ့ရပ်နဲ့ သူ့အကြောင်းတွေက နေရာ ယူထားကြ၏။

သူမင်းသားတစ်ယောက် မဟုတ်ပေမဲ့ နာမည်ကြီးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူ့အောင်မြင်မှု အတွက် သူ့အမြဲတမ်း ဂုဏ်ယူခဲ့သည်။

ဓန သတင်းစာ ဖတ်ရင်း ခြေသံကြားလိုက်သဖြင့် နောက်သို့ လှည့် ကြည့် လိုက်လေသည်။ သူ့ညီ ဘုန်းရှိန်ဝါ လှေကားပေါ်ကနေ ဆင်း လာလေသည်။

"ညီ ... ကျောင်းသွားတော့မို့လား"

"ဟုတ်တယ် ... ကိုကို"

"ဒါဆို အတော်ပဲ ကိုကိုလိုက်ခဲ့ဦးမယ် ကိုကိုဆရာဆီ သွားချင်လို့ "

ရှိန်ဝါ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

"ဒါဆို ကိုကို ညီကို ကျောင်းလိုက်ပို့ပေးလေ ... ညနေကျရင်လည်း လာကြိုပေါ့"

"ကောင်းသားပဲ ... ဒါဆို ကိုကိုတို့ သွားရအောင်လေ"

ဓနတို့ က ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တည်း ဆိုပေမဲ့ အိမ်ကကြီးတော့ အ လုပ်သမားတွေ အများကြီး ရှိလေသည်။

ဓနဘယ်သွားသွား သက်တော်စောင့် နှစ်ယောက်ကလည်း ပါလေသ ည်။ ဓနနဲ့ ရှိန်ဝါက အသက် ခုနှစ်နှစ်လောက်ကွာသည်။ တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီနဲ့ နှစ်ယောက်လုံး ချောကြလေသည်။ ဓနက သွားတက် ပါပေ မဲ့ ရှိန်ဝါက မပါပေ။ အရပ်ချင်းလည်း သိပ်မကွာပေမဲ့ ဓနကပိုပြီး ရှည် လေသည်။

ဓန ရှိန်ဝါကို ကျောင်းအထိ လိုက်ပို့ ပေး လိုက်လေသည်။

ရှိန်ဝါကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး

"ကိုကို ညီသွားတော့မယ်နော် ... ညနေကျရင် ညီကိုလာကြိုဖို့ မမေ့ပါနဲ့ "

ခန လက်ကာ ပြလိုက်ရင်းနဲ့

"စိတ်ချညီ ကိုကို လာကြိုမယ်"

ရှိန်ဝါ ကျောင်းထဲ ဝင်သွားတော့မှ ခန အကြည့်ကိုလွှဲလိုက်မိသည်။ ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကားနောက်မှန်ထဲကနေ မြင်လိုက်ရသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကြောင့် ခနရဲ့ ငြိမ်သက် နေတဲ့ နှလုံးသားလေးဟာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန် လာပြီး ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာခဲ့ရလေသည်။ ။

အဲဒီမိန်းကလေးက ပခုံးအောက်လောက်ရှိတဲ့ ဆံပင်ကို နှစ်ဖက်ခွဲစည်းပြီး ရှေ့ကို ချထားလေသည်။ ။ အင်္ကျီလေးက တံတောင်ဆစ်ဖုံး ရင်စေ့လေး ဖြစ်လေသည်။ ။ လုံချည်နဲ့ အင်္ကျီကို ပန်းနုရောင် ဝမ်းဆက်လေး ဝတ်ထားပြီး အနီရောင် ကတ္တီပါ ဖိနပ်လေးကို စီးထား၏။ လွယ်အိတ်လေး ကိုတော့ ဘေးတစ်စောင်းလေး လွယ်ထားလေသည်။ ။

ခနရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ တော့ အရမ်းကို အိန္ဒြေရပြီး ချစ်စရာ ကောင်းနေလေသည်။ ။ နောက်ပြီး သူလိုချင်တဲ့ ပုံစံ လေးလည်း ဖြစ်နေလေသည်။ ။ ခန မြင်မြင်ချင်းပဲ အရမ်း သဘောကျ သွားလေသည်။ ။

"ဘော့စ် ကားမောင်းရတော့မလား"

သက်တော်စောင့် နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က မေး လိုက်လေသည်။ ။

"နေဦး မိုက်ကယ် ... ဟိုရှေ့မှာ ကျောင်းထဲကို ဝင်သွားတဲ့ မိန်းကလေးကိုတွေ့လား"

နေညွန့်ပြတဲ့ နေရာကို ကြည့်လိုက်ပြီး မိုက်ကယ် ခေါင်းညိတ် လိုက်
လေသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘော့စ်"

"ငါ့သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အရာအားလုံးကို သိချင်တယ် မင်းသွားစုံစမ်း
ပေးပါ ... ပြီးရင် ဖုန်းဆက်လိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဘော့စ်"

မိုက်ကယ် ကားပေါ်က ဆင်းသွားတော့မှ ဝီလီ ကားမောင်း လိုက်
လေသည်။ ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ဓန နိုင်ငံခြားက ငှားလာတဲ့
သက်တော်စောင့် နှစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ။

ဓနရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ တော့ ခုနက ကောင်မလေးရဲ့ ရုပ်ပုံက စွဲနေ
လေတော့သည်။ ။

ဓန ဆရာအိမ် ရောက်တော့ တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင် လိုက်လေသည်။ ။ ဒီ
အချိန်ဆို အိမ်မှာ ဆရာတစ်ယောက်တည်း ရှိလေသည်။ ။ ဆရာဇနီးက
စတိုးဆိုင်ကို သွားနေပြီး ဆရာသမီးကတော့ ကျောင်းကို သွားနေလေသ
ည်။ ။

ဓနဆရာဇနီးကို မြင်ဖူးပေမဲ့ ဆရာသမီးကိုတော့ ငယ်ငယ်ကသာ
မြင်ဖူးတော့ သေချာ မမှတ်မိတော့ပေ။ ။ ဓန ဆရာ့ကို မြင်လိုက်တိုင်း
စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ။ တကယ်တော့ ဆရာအောက်ပိုင်း သေသွား

ရတာ သူ့ကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ ။

အဲဒီနေ့က ဓနနိုင်ငံခြားကနေ ပြန်လာတာဖြစ်သည်။ ။ လမ်းမှာ ဆရာနဲ့ တွေ့တော့ သူကားရပ်ပြီး ဆရာ့ဆီကို ပြေးလိုက်၏။ ဆရာလည်း သူ့ကိုမြင်ပြီး ပြေး လာလေသည်။ ။

ဆရာနဲ့ သူက ကားလမ်း တစ်လမ်း ခြားနေသည်။ ။ ဓန ဆရာ့ဆီကို ကားလမ်း ကူးပြီး ပြေး လိုက်လေသည်။ ။ ထိုအချိန်မှာ ကားတစ်စီး ကလည်း ဖြတ်လာ နေတာကို ဓန မမြင်မိ။

"တပည့် သတိထား"

ဆရာက သူ့ဆီပြေး လာပြီး သူ့ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ ။ ဆရာကတော့ အဲဒီနားမှာ ပစ်လဲသွား၏။ အဲဒီကားက ဆရာ့ရဲ့ ခြေထောက်ကို ကြိတ်မိပြီး ဆရာအောက်ပိုင်း သေသွား ခဲ့ရလေသည်။ ။

ဓန အဲဒီနေ့က အရမ်း ဝမ်းနည်းပြီး ငိုကြွေးခဲ့ရလေသည်။ ။ ဆရာသည် အရည်အချင်း ရှိသော ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ။ သူ့ကြောင့် အရည်အချင်း ရှိသော ဆရာတစ်ယောက် ဆုံးရှုံး ခဲ့ရလေသည်။ ။

ပြန်တွေးမိတိုင်း ဓန ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသထွက်မိ၏။

ဦးအောင်မြင့် ခြေသံကြားသဖြင့် စာဖတ်ရာကနေ အပေါက်ကို လှည့်ကြည့် လိုက်လေသည်။ ။

"ဟာ ... ဓန ... တပည့်"

ဓန ဆရာ့ရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး လက်အုပ်ချီ ကန်တော့ လိုက်လေသည်။ ။

"ဆရာ ... နေကောင်းရဲ့ လား"

ဦးအောင်မြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး

"ကောင်းပါတယ်ကွယ် ... တပည့်လည်း ကောင်းတယ်မို့လား"

"ကျွန်တော်လည်း ကောင်းပါတယ်ဆရာ ... ကျွန်တော် ဆရာ
အတွက် ဆီထမင်း ဝယ်လာတယ် ... ကျွန်တော် သွားထည့်လိုက်မယ်
နော်"

"အေးပါကွယ်"

ဓန အထုပ်တွေ ဆွဲပြီး မီးဖိုထဲ ဝင် လိုက်လေသည်။ ။ မီးဖိုထဲဝင်မယ်
လုပ်ပြီးမှ အမှတ်မထင် မျက်လုံးက နံရံဆီသို့ ရောက်သွား၏။

နံရံမှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို မှန်ဘောင်နဲ့ ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။ ။ ဆရာ
ရယ် ဆရာဇနီးရယ် ပြီးတော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရယ်။

ဓန အဲဒီ မိန်းကလေးကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံး ပြူးသွားမိလေသည်။ ။

"ဟင် ... ဒါအခု ကျောင်းမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးမို့လား"

"အဲဒါ ဆရာမိသားစု ဓာတ်ပုံလေ ... ဆရာဇနီးရယ် ဆရာသမီးရယ်
... သမီးနဲ့ တပည့်က သိပ်မရင်းနှီး သေးဘူးနော်"

"ဒါဆို ဒီမိန်းကလေးက ဆရာ သမီးပေါ့နော်"

"ဟုတ်တယ် တပည့် ... သူက ဆရာသမီးလေး နာမည်က ရှားရနံ့တဲ့
"

ဓနစိတ်ထဲမှာ ကြည်နူး မိသွားသလိုလို ပျော်ရွှင်သွားမိ သလိုလို ခံ
စား လိုက်ရလေသည်။ ။ သူမက ဆရာသမီး တဲ့ လား။

ရှားရနံ့

ကောင်မလေးရယ် ... မင်းကတော့ ကိုယ့်အတွက် တကယ်ကို
ရှားပါးတဲ့ ရနံ့လေးပါပဲကွာ ရင်ခုန်သံတွေ အတိုင်းမသိ မြန်ဆန်လာမိသ

ည် ။ ဒါကို လူတွေ ပြောနေကြတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာလို့ များ ခေါ်လေတာ
လားနော်။
